

Dosarul nr. 3ra-622/22
2-20151788-01-3ra-15062022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (jud: V.Ciurac)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: A.Bostan, Gr. Dașchevici, Gh.Mîra)

Î N C H E I E R E

13 iulie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Iurie Bejenaru
Aliona Miron

examinând admisibilitatea recursului depus de Alexandr Pavlenco,
în cauza de contencios administrativ, la acțiunea în obligare depusă de
Alexandr Pavlenco împotriva Inspectoratului Național de Securitate Publică al
Inspectoratului General de Poliție cu privire la anularea în tot a actului administrativ
individual defavorabil și obligarea autorității publice de a emite un act administrativ
individual favorabil,

împotriva deciziei din 5 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost
respins apelul depus de Alexandr Pavlenco și a fost menținută hotărârea din 25 iunie
2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani,

c o n s t a t ă:

La data de 2 decembrie 2020 Alexandr Pavlenco a depus în ordinea
contenciosului administrativ acțiune în obligare împotriva Inspectoratului Național
de Securitate Publică al Inspectoratului General de Poliție (în continuare
Inspectoratul Național de Securitate Publică) cu privire la anularea în tot a actului
administrativ individual defavorabil și obligarea autorității publice de a emite un act
administrativ individual favorabil.

În motivarea acestei acțiuni, Alexandr Pavlenco a indicat că la data de 11 august
2020 a depus în adresa Inspectoratului Național de Securitate Publică cerere privind
prelungirea permisului de armă pentru deținerea, portul și folosirea armei de tip x,
nr. xxxxx eliberat la 4 septembrie 2015 cu dreptul de port și folosire a pistolului cu
glonț de model xxxxx, cal. xxx mm, nr. X xxxxx; a permisului de armă de tip x,
nr. xxxxx eliberat la 4 septembrie 2015 cu dreptul de deținere a armei cu glonț de
model xxx, cal. xxxxx mm, nr. xxxxx și a permisului de armă de tip x, nr. xxxxx
eliberat la 4 septembrie 2015 cu dreptul de deținere a armei cu glonț de model xxx-
x, cal. xx Lr mm, nr. xxxxx.

Din considerentul că la momentul examinării cererii s-a stabilit că, Alexandr Pavlenco, la 10 martie 2008, a fost recunoscut vinovat de către Judecătoria Comrat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. xxxxx alin. (1) din Codul penal și a fost condamnat la o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 300 (trei sute) unități convenționale, la data 4 septembrie 2020, Inspectoratul Național de Securitate Publică a emis în temeiul art. 7 alin. (2) lit. e) din Legea privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă nr. 130 din 8 iunie 2012, decizia nr. 59, prin care a dispus limitarea reclamantului în dreptul de proprietate prin interdicția de posesie a armelor de model: „xxxxx”, calibru xxxxx mm; xxxxx calibru xxxxx mm; „xxxxx” calibru xx Lr mm; „xxxxx” calibru xx mm și „xxxxx” calibru xx mm, cu retragerea în acest sens a permiselor de arme nr. xxxxx eliberat la 10 noiembrie 2014, nr. xxxxx eliberat la 16 iulie 2015 și nr. xxxxx, nr. xxxxx, nr. xxxxx eliberate la 4 septembrie 2015.

În opinia reclamantului, decizia nr. 59 din 4 septembrie 2020 a Inspectoratului Național de Securitate Publică privind încetarea dreptului de posesie și limitarea dreptului de proprietate cu retragerea permiselor de arme este ilegală, neîntemeiată și pasibilă de a fi anulată, deoarece anterior, într-un alt litigiu ce au vizat acțiuni administrative similare, prin hotărâre judecătorească irevocabilă, au fost declarate ilegale acțiunile organului permisiv privind refuzul în eliberarea reclamantului a permisului de procurare a armei.

În acest context a menționat că, la data de 3 decembrie 2014, având dorința de procurare a unei unități de armă de vânatoare cu țeavă lisă, s-a adresat la Inspectoratul de Poliție Comrat după permisul respectiv, însă prin avizul Inspectoratului de Poliție Comrat din 17 decembrie 2014, cererea reclamantului a fost respinsă, fiindu-i refuzat în eliberarea permisului pentru procurarea armei de vânatoare cu țeavă lisă.

Reclamantul a precizat că în motivarea avizului Inspectoratul de Poliție Comrat din 17 decembrie 2014 au fost indicate aceleași argumente și motive care au stat la baza emiterii actului administrativ individual contestat în prezentul litigiu – art. 7 alin. (2) lit. e) din Legea privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă nr. 130 din 8 iunie 2012 (condamnarea în baza unei hotărâri irevocabile a Judecătoriei Comrat din 10 martie 2008, în temeiul art. 290 alin. (1) din Codul Penal).

Reclamantul a subliniat că la data de 30 ianuarie 2015, a contestat în instanța de judecată refuzul Inspectoratului de Poliție Comrat din 17 decembrie 2014, iar prin hotărârea irevocabilă din 7 aprilie 2015 a Judecătoriei Comrat, acțiunea formulată a fost admisă integral.

Având în vedere că faptul ilegalității referinței Inspectoratului de Poliție Comrat la prevederile art. 7 alin. (2) lit. e) din Legea privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă nr. 130 din 8 iunie 2012 în calitate de temei pentru careva restricții legate cu arme a fost deja stabilit printr-o hotărâre judecătorească irevocabilă și potrivit reclamantului nu poate fi supus dovedirii din nou, la data de 22 septembrie 2020, Alexandr Pavlenco a depus în adresa pârâtului cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea în tot a actului administrativ individual defavorabil – decizia nr. 59 din 4 septembrie 2020 a Inspectoratului Național de Securitate Publică și obligarea autorității publice de a emite un act administrativ

individual favorabil, de admitere a cererii privind prelungirea permisului pentru deținerea, portul și folosirea armelor.

A notat că deși, în cererea prealabilă au fost enumerate un șir de circumstanțe de fapt care au justificat poziția sa, totuși prin răspunsul nr. 34/2-3801 din 27 octombrie 2020, Inspectoratul General al Poliției a respins cererea prealabilă, pe motiv că la examinarea acesteia, Inspectoratul Național de Securitate Publică nu a admis careva iregularități.

Considerând că prin decizia nr. 59 din 4 septembrie 2020 a Inspectoratului Național de Securitate Publică, îi este lezat dreptul la proprietate, reclamantul Alexandr Pavlenco s-a adresat instanței de judecată cu prezenta cerere de apărare a drepturilor pretins încălcate, solicitând în urma concretizării acțiunii, anularea în tot a actului administrativ individual defavorabil nr. 59 din 4 septembrie 2020 și obligarea autorității publice de a emite un act administrativ individual favorabil, de admitere a cererii privind prelungirea permisului pentru deținerea, portul și folosirea armelor.

Prin hotărârea din 25 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, acțiunea în contencios administrativ depusă de Alexandr Pavlenco a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la data de 7 iulie 2021, Alexandr Pavlenco a depus apel, care ulterior la data de 7 decembrie 2021 a fost completat cu motivare, solicitând admiterea apelului, casarea actului judecătoresc contestat și emiterea unei decizii noi, de admitere a acțiunii.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani a pronunțat dispozitivul hotărârii contestate la data de 25 iunie 2021 (f.d.88), iar hotărârea motivată a fost notificată apelantului Alexandr Pavlenco în data de 10 noiembrie 2021 (f.d.99). Astfel, depunerea apelului nemotivat în data de 7 iulie 2021 (f.d.92) cât și motivarea acestuia prezentată la data de 7 decembrie 2021 (f.d.103) sunt în termen.

Prin decizia din 5 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău, a fost respins apelul depus de Alexandr Pavlenco și a fost menținută hotărârea din 25 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că apelantul Alexandr Pavlenco la momentul depunerii cererii nu întrunea condițiile legale pentru obținerea permisului de procurare pentru portul și deținerea unei arme letale, or, acesta a fost condamnat anterior prin hotărâre judecătorească irevocabilă pentru infracțiuni comise cu intenție, cu folosirea munițiilor, dar și pentru purtarea, păstrarea sau procurarea ilegală a acestora.

Din aceste considerente decizia nr. 59 din 4 septembrie 2020 a Inspectoratului Național de Securitate Publică privind încetarea dreptului de posesie și limitarea dreptului de proprietate cu retragerea permiselor de arme a fost emisă conform prevederilor legale, iar temeiuri de anulare a acesteia nu au existat.

La data de 26 mai 2022, Alexandr Pavlenco a depus împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului împotriva deciziei din 5 aprilie 2022 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 25 iunie 2021 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, solicitând admiterea acestuia, casarea actelor judecătorești ce constituie obiectul prezentului recurs cu emiterea unei noi decizii, de admitere a acțiunii.

În motivarea recursului, recurentul a invocat dezacordul cu actele judecătorești contestate, considerându-le neîntemeiate prin faptul că au fost aplicate eronat normele de drept material, precum și nu au fost constatate și elucidate pe deplin toate circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei.

În acest context, Alexandr Pavlenco a invocat că într-un alt litigiu ce au vizat acțiuni administrative similare, prin hotărâre judecătorească irevocabilă, au fost declarate ilegale acțiunile organului permisiv privind refuzul în eliberarea reclamantului a permisului de procurare a armei.

La fel, a fost invocat că art. 7 alin. (2) lit. e) din Legea privind regimul armelor și al munițiilor cu destinație civilă nr. 130 din 8 iunie 2012 care a stat la baza emiterii actului administrativ individual contestat nu este aplicabil cazului examinat, deoarece acesta a intrat în vigoare la data de 26 octombrie 2012, pe când recurentul a fost condamnat prin hotărâre judecătorească irevocabilă pentru infracțiunea comisă în anul 2008. Respectiv, aplicarea restricțiilor invocate de autoritatea publică în actul administrativ nu au efect retroactiv, ci se aplică numai din momentul intrării în vigoare a Legii nr. 130 din 8 iunie 2012.

Colegiul notează că în scopul asigurării unui proces echitabil în ordine de recurs, pentru asigurarea dreptului la apărare și respectării principiilor contradictorialității și disponibilității în drepturi a participanților la proces, la data de 15 iunie 2022, într-un termen rezonabil, a remis intimatului Inspectoratul Național de Securitate Publică copia recursului, creându-i astfel condiții egale de a cunoaște modul de derulare a procesului în recurs, cât și i-a acordat posibilitatea de a interveni cu concluzii scrise.

Cu toate că fiind notificat în data de 22 iunie 2022 privitor la depunerea recursului depus de Alexandr Pavlenco (f.d.151), intimatul Inspectoratul Național de Securitate Publică nu a formulat referință.

În conformitate cu art. 244 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată în data de 5 aprilie 2022 (f.d.178), fiind notificată recurentului Alexandr Pavlenco în data de 12 mai 2022 (f.d.138).

Astfel, depunerea prin intermediu oficiului poștal a cererii de recurs împreună cu motivarea acestuia la data de 26 mai 2022 (f.d.143) este în termen, având în vedere că la dosar lipsesc probe privind notificarea de recurent a copiei dispozitivului deciziei recurate.

Examinând admisibilitatea recursului depus de Alexandr Pavlenco, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră drept inadmisibil.

În motivarea concluziei enunțate se rețin următoarele argumente.

În conformitate cu art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin. (2) din art. 246 din același cod, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne decizia instanței de apel contestată într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages

Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de Alexandr Pavlenco.

În conformitate cu art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție dispune:

Recursul depus de Alexandr Pavlenco se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Iurie Bejenaru

Aliona Miron